

“Ta là @ô bé Bọ Rùa!”

Lulu vừa lẩm nhẩm hát vừa xoay xoay người trong bếp.

Cô bé ngồi xuống ghế cạnh anh trai:

“Anh có biết

bọ rùa

cũng ăn

bọ không?”

“Ôi xời. Ai chả biết thế!”

Sau bữa sáng, mẹ nói với Lulu:

“Hôm nay bố mẹ phải dọn dẹp quanh nhà.

Con tự chơi nhé!”

“Vâng ạ. Nhưng con sẽ được làm gì?” Lulu hỏi.

“Con được phép làm mọi thứ con muốn,
miễn là không nguy hiểm.

Con là **Ồ bọ Bọ Rùa** mà!”

Lulu vội chạy theo anh trai đã ra đến cửa.

“Anh đi đâu đấy?”

“Anh chơi bóng chày với Sam và Max.”

“Em có thể chơi cùng được không?”, cô bé hỏi.

“Không được, em nhỏ quá.”, anh trai nheo mắt.

“Với lại **Bọ Rùa** đâu có chơi được bóng chày.”

Lulu đi đi lại lại trong nhà, thở ngắn, thở dài.

Bingo lẻo đẻo theo sau, khịt mũi, khịt mũi.

Ở đây
không có gì
làm cả.

Trong phòng khách có cả một bức tường sách.

Lulu chưa đọc được, nhưng cô bé biết hết các chữ cái trong tên của mình.

Lulu đã tìm được vô số chữ *L* trên bìa sách.

Sau đó, Lulu tưới nước cho cây bơ.

Cô lấy thước ra đo xem cây đã cao bao nhiêu rồi.

Mấy ngày qua dường như nó không cao lên được chút nào cả.

Khi Bingo đưa mắt nhìn Lulu, thì đó cũng là lúc Lulu biết mình phải ra ngoài thôi!

Trong vườn, cỏ thơm mát và
lấp lánh những giọt sương.

Trong khi Bingo khịt khịt mũi
đánh hơi thì,

Lulu phát hiện ra đàn kiến đang nối đuôi nhau trèo qua một hòn đá.

“Kiến ơi! Kiến ơi!
hòn đá này to quá,
các em không bò qua được đâu.”

Lulu lo lắng bảo.

“Chị có thể giúp các em! Chị là @õ bớ Bọ Rùa cơ mà!”

@õ bớ Bọ Rùa nhắc bồng hòn đá lên đầu
và ném ra xa.

Giờ không còn gì cản bước chân đàn kiến cả.